

szánalmas feje.

Zokognak a fekete kalászkok:
esendő gyökerüket kis, vézna kezű
halott csöppségek tartogatják.
A nagy temetkezések idején hozzád
menekültek föld, kitakart
puha melleidre bújtak.

Vajon ki oldozza fel a szegénységet?
A szél tornácairól kiabálhattok
már lázas mezők. Fiaitok

elmennek félhomlokú városokba
hiába is telepítette egykor ide,
a nyomor végzetes alföldjeire
apáikat az elnyomás pásztorbotja.
Buza-illatú hatalom
most téged dicsérlek a pusztákról
kilábaló szegényekkel, a hold
aranytócsáiban álldogálló jegenyéket
elhagyókkal, akik az egész országra
akarnak rálátni, hogy letelepüljenek
végre, hogy hazaérjenek végre.

HORGAS BÉLA

MEGIGÉZVE

Ahol az oszlop fölmagasodik,
fénykévéket villázva az üres sötétségbe,
ott élek öleddel együtt, megigézve.

Álmomban egy-szál mályva-vörös sárkány
száll a tompa égre,
fonalát hajadba fonom,
sárral megtapasztom,

selyemsár hajad,
melled, szád, szavad,
gyöngy, már csupa gyöngy nekem.

ÖNARCKÉP

Dobog a hátam, lapos kő a földön,
fürdik a hajam évmilliós szélben,
úgy élek mint a népmesékben,
pogácsát eszem vasalmával, bort iszom,
este, reggel csillagaimat kérdezem.

